

ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ: ಕಾರಣ, ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರಗಳು

ಉಮಾ ಎ.*

*ಸಂಶೋಧನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ,

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಭಾಗ, ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಹಂಪಿ, ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯ.

ಸಾರಾಂಶ (Abstract)

ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಮತ್ತು ಪರಮಾರ್ಥಿಕ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವಹೇಳನಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲೂ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಶೋಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ದೌರ್ಜನ್ಯದ ನಂತರ ಹೋರಾಟ ಮಾಡುವ ಬದಲು ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಡೆಯದಂತೆ ತಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದರತ್ತ ಸಮಾಜ ಗಂಭೀರ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದ ಆಶಯವಾಗಿದೆ.

ಮುಖ್ಯಪದಗಳು (Keywords): ಕುಟುಂಬ, ಕಾನೂನು, ದೌರ್ಜನ್ಯ, ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ, ಮಹಿಳೆಯರು, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂವಿಧಾನ.

ಪೀಠಿಕೆ

ಸಮಕಾಲೀನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಸಂಬಂಧಗಳು ಮಾನವೀಯತೆ ಮತ್ತು ಪರಸ್ಪರ ಗೌರವ ನೀಡುವ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಡೊಡ್ಡವರಾದ ಮೇಲೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವ ನೈತಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇವಲ ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಎಂಬಂತಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಕಂಟಕಪ್ರಾಯರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೋ ಅಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳು ನೆಲೆಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಇರುವ ದೇಶ ಭಾರತ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎನ್ನುವಂಥ ಅಪಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭೀಕರ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಪ್ರಕರಣಗಳು.

Please cite this article as: ಉಮಾ ಎ. (2021). ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ : ಕಾರಣ, ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರಗಳು.

ಪ್ರತಿಬಿಂಬ: ಮಲ್ಟಿಡಿಸಿಪ್ಲಿನರಿ ಕನ್ನಡ ರಿಸರ್ಚ್ ಜರ್ನಲ್ ಆಫ್ ಐಐಎಂಆರ್‌ಡಿ, 3(2), ಪು.ಸಂ. 23-28

ಕಳೆದ ವರ್ಷ (2020) ಥಾಮ್ಸ್ ರಾಯಿಟರ್ಸ್ ಫೌಂಡೇಷನ್ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಆಫ್‌ನಿಸ್ತಾನ ಮತ್ತು ಸಿರಿಯಾಗಿನಂತ ಭಾರತ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಅಪಾಯಕಾರಿ ದೇಶವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತ್ತು. ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ದುಡಿಯುವ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಎದುರಾಗುವ ಲೈಂಗಿಕ ಕಿರುಕುಳಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ಬಾರಿ ವರದಿಯಾಗದೆ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ. ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಹಿಳೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದರೆ ಆ ಮಹಿಳೆಯನ್ನೇ ಸಮಾಜ ಗುಮಾನಿಯಿಂದ, ಅಗೌರವದಿಂದ ನೋಡುವ ಪರಿಪಾಠವಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ ಪುರುಷ ಸುಲಭವಾಗಿ ಪಾರಾಗಿ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ರಾಜಾರೋಷವಾಗಿ ಒಡಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ಅಸಭ್ಯ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಪ್ರಕರಣಗಳು

ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯವು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ದೆಹಲಿಯ ನಿರ್ಭಯ ಪ್ರಕರಣ, ಉತ್ತರಪ್ರದೇಶದ ಉನ್ನಾವೋ ಪ್ರಕರಣ, ಹೈದರಾಬಾದ್ ಸಾಮೂಹಿಕ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣ, ಮೈಸೂರಿನ ಸಾಮೂಹಿಕ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣ ಇವು ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬಂದ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಕರಣಗಳು. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಘೋರ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರದೆ ಕತ್ತಲೆಗೆ ಸರಿದಿವೆ ಮತ್ತು ಸರಿಯುತ್ತಿವೆ. 2011ರಲ್ಲಿ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯ, ಪತಿ ಅಥವಾ ಆತನ ಸಂಬಂಧಿಗಳ ಕಿರುಕುಳ, ಅಪರಾಧ ಪ್ರಕರಣಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 2,61,0000 ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿವೆ. ವರದಿಯೊಂದರ ಪ್ರಕಾರ ಒಂಟಿ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಭಾರತ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ 9ನೇ ಅಪಾಯಕಾರಿ ದೇಶ ಎಂದಿದೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೈದರಾಬಾದ್ ಮತ್ತು ಉನ್ನಾವೋ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸದ್ದು ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ, ಬ್ರಿಟನ್ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕ ದೇಶಗಳು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬರುವ ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಮಹಿಳೆಯರ ಸುರಕ್ಷತೆ ಬಗ್ಗೆ ಅತಂಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿವೆ. 15-49 ವರ್ಷದೊಳಗಿನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 30 ಪ್ರತಿಶತ ಮಹಿಳೆಯರು 15ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ದೈಹಿಕ ಹಿಂಸಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ವರದಿ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಅದೇ ವಯಸ್ಸಿನ 6 ಪ್ರತಿಶತ ಮಹಿಳೆಯರು ಲೈಂಗಿಕ ಹಿಂಸೆ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರು ಅನುಭವಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಸುಮಾರು 31 ಪ್ರತಿಶತದಷ್ಟು ವಿವಾಹಿತ ಮಹಿಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಸಂಗಾತಿಯಿಂದ ದೈಹಿಕ, ಲೈಂಗಿಕ, ಅಥವಾ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುತ್ತಾರೆ.

ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕುಟುಂಬದವರ ಬೆಂಬಲ ಅಗತ್ಯ

ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಿವಾರಣೆಗೆ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕ ಕ್ರಮಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಸ್ವಂದನೆ ಅತಿ ಅವಶ್ಯ. ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಹಿಳೆಗೆ ಕುಟುಂಬದವರ ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥೈರ್ಯ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬದುಕನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಮಹಿಳೆ ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಪುರುಷನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತರಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಿಂಸೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪ್ರತಿ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ, ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸಿ ಅವಳು ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗಿ ಬದುಕಲು

ಸಿದ್ದವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಗ ಹಿಂಸೆಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಹೊರಬರಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಹಿಂಸಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅನಗತ್ಯ ಗರ್ಭಧಾರಣೆ, ತಾಯಿಯ ಮತ್ತು ಶಿಶು ಮರಣ ಮತ್ತು ಎಚ್‌ಐವಿ ಸೇರಿದಂತೆ ಲೈಂಗಿಕವಾಗಿ ಹರಡುವ ಸೋಂಕುಗಳು ಹೆಚ್ಚು. ಇಂತಹ ಹಿಂಸಾಚಾರವು ನೇರ ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಕಾಲೀನ ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ತಮ್ಮ ಪಾಲುದಾರರಿಂದ ಹಿಂಸಾಚಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ ಮಹಿಳೆಯರು ಜೀವನವನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಸಾದ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕಡಿಮೆ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ದುರುಪಯೋಗವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂವಹನಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಸಮಾಜಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೊಳಗಾದ ಅಥವಾ ಲೈಂಗಿಕ ಕಿರುಕುಳಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಕಳಂಕ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ, ಅವಕಾಶಗಳು ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಗುಣ ಮಟ್ಟಕ್ಕೂ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಲೈಂಗಿಕ ಮತ್ತು ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಆರೋಗ್ಯ, ಕುಟುಂಬ ಯೋಜನೆ ಆಯ್ಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ಲೈಂಗಿಕತೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರವೇಶ ಸೇರಿದಂತೆ ಅವರ ಲೈಂಗಿಕತೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಮಹಿಳೆಯರ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಮಹಿಳೆಯು ನೀಂದನಿಯ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಹೊರ ನಡೆಯಲು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರ ರಾಜಕೀಯರ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಭಾಗವಹಿಸಿಕೆಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಒತ್ತು ನೀಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಯೊಳಗಿರಬೇಕೆ?

ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆದ ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ “ಅವಳೇಕೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಹೇಳುತ್ತಲೆ ಬಂದಿದೆ. ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿರುವ ಅದರಲ್ಲೂ ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಕೂಡ ಇದೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ (2021) ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಗ್ಯಾಂಗ್ ರೇಪ್ ಕುರಿತಾಗಿ ಇಂತಹದ್ದೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿದ್ದವು. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಮಹಿಳಾ ಹೋರಾಟಗಾರ್ತಿಯರು ತುಂಬ ಕಟುವಾಗಿ ಈ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಟುವಾಗಿ ಟೀಕಿಸಿದ್ದರು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪುರುಷರಿಗೆ ಹೊರಬರಲು ಸಮಯದ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ ಮಹಿಳೆಗೂ ಇರುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಸುವವರು ಗಂಡಸರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರನ್ನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸುವುದು ಒಳೆಯದು. ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ. ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲೆ ಕೂಡಿಹಾಕುವುದು ಮತ್ತು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿ ಎಂಬ ಪೋಷಕರ ದೋರಣೆ ಸರಿಯಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಂಗೀತ-ನೃತ್ಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸೀಮಿತ ಮಾಡದೇ ಕರಾಟೆ, ಯುದ್ಧ, ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಪೋಷಕರು ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸಂಗಾತಿಯಿಂದ ಹಿಂಸೆ ಅಥವಾ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿತ್ತಾರೆ. ಬಲವಂತದ ಮದುವೆ ಮತ್ತು ಹಿಂಸಾಚಾರವು ಅಸ್ತವಾಗಿ ಲೈಂಗಿಕ ಮತ್ತು ಲಿಂಗ ಆಧಾರಿತ ಹಿಂಸಾಚಾರವು ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತದ ಪ್ರಮುಖ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ, ಏಳು ಪ್ರತಿಶತದಷ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರು ಜೀವನ ಸಂಗಾತಿಯನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೋಬ್ಬರಿಂದ ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು 38 ಪ್ರತಿಶತದಷ್ಟು ಮಹಿಳೆಯರ ಕೊಲೆಗಳು ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ ನಡೆದಿವೆ.

ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಕೀಳರಿಮೆ, ಹಿಂಜರಿಕೆ, ಸಂಕೋಚ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಸಮಾಜಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ಅಂಶಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದಲೂ ವಂಚಿಸಿ ಇತರರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಬದುಕುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅವಲಂಬನೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಗೌರವ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕೀಳರಿಮೆ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಘನತೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಘನತೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಿದ್ದರೆ ಆತ್ಮ ಗೌರವದ ಕೊರತೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಡಿಲಗೊಳ್ಳಲಿ

ಇಂದು ಮಹಿಳೆಯರು ಪುರುಷರಿಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲೂ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು ಆದರೆ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಯಾವುದೇ ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಮುಂದುವರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಮಹಿಳೆಯರು ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಪಡೆಯುವ ಕಡೆಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿದಷ್ಟು ಪುರುಷ ದೌರ್ಜನ್ಯದ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಹರಿಸಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದು, ಗಂಡನನ್ನೇ ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಿಸಿ, ಮನೆ ಮಂದಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಪಂಚ ಕಾಣಿಸಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀ, ಇಂದು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು, ಪರಪುರುಷರ ನಡುವೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ, ಸರಿ ಸಮಾನವಾಗಿ ಬದುಕುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ. ಅನೇಕ ಗಂಡಂದಿರಿಗೆ ಒಂದು ಮಾನಸಿಕ ತೊಳಲಾಟ ಖಂಡಿತ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಹೆಂಡತಿ, ಆಕೆಯ ಸಂಬಳದ ಹಣ ಬೇಕು, ಆದರೆ ಆಕೆ ಸಲುಗೆಯಿಂದ ಬೇರೊಬ್ಬ ಗಂಡಸರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೂ ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕುತ್ತಾರೆ. ಬಸ್ಸು ತಪ್ಪಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು ಸಹಿಸುವ ತಾಳ್ಮೆಯಿಲ್ಲ. ಒಳ ಮನಸ್ಸು ಆಕೆಯದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ, ಹೊರ ಮನಸ್ಸು ಅಸಮಾಧಾನಗೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣ, ಶತ ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಆಚರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಆಚರಣೆ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಶರಣಾದ ಪೂರ್ವಗ್ರಹ ಪೀಡಿತ ಮನಸ್ಸು, ಹೆಣ್ಣಿನ ನಗು ಹಾಸ್ಯ, ಸ್ವತಂತ್ರ ವರ್ತನೆಗಳಿಂದ ಕಿಡಿ ಕಿಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮನಸ್ಥಿತಿ 'ನೀರಿಳಿಯದ ಗಂಟಲೊಳ್ ಕಡುಬು ತುರುಕಿದಂತೆ' ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವೇಚಿಸಿದರೆ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಶೀಲದ ಬಗೆಗಿನ ಗಂಡು ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಹಳೇ ಮೌಲ್ಯಕ್ಕೂ, ಈ ದಿನಗಳ ಮೌಲ್ಯಕ್ಕೂ ಘರ್ಷಣೆಯಾಗುವುದು ಎಂದೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಶ್ವ ಮಹಿಳಾ ದೌರ್ಜನ್ಯ ವಿರೋಧಿ ದಿನ

ನವೆಂಬರ್ 25 ವಿಶ್ವ ಮಹಿಳಾ ದೌರ್ಜನ್ಯ ವಿರೋಧಿ ದಿನ” ಎಂದು ವಿಶ್ವ ಸಂಸ್ಥೆಯು 1993 ರಲ್ಲೇ ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಈಗ 25ರ ಹರೆಯ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮಾನತೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಶಾಂತಿ ಸಾಧಿಸಲು ಹಾಗೂ ಮಹಿಳಾ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಸಮುದಾಯದ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗ, ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಪರಿಶಿಷ್ಟ ವರ್ಗದ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ದೌರ್ಜನ್ಯ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಮಾಡುವವರು ತಳ ವರ್ಗದವರಿಗಿಂತ ಮೇಲ್ವರ್ಗದವರ ಪ್ರಮಾಣ ಅಧಿಕವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ 1991 ರ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಒಟ್ಟು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 21,392 ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ದಲಿತರ ಮೇಲೆ ನಡೆದಂತಹವುಗಳು ಎಂಬುದು ಸಮಾಜ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸ ಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ. ಇನ್ನೂ ಈ ಪ್ರಮಾಣ ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದು, 2019 ರಲ್ಲಿ ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡಗಳ ಮಹಿಳೆಯರ ಮೇಲೆ 45,935 ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ನಡೆದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಮಹಿಳೆಯರು ಮೌನ ಮುರಿಯಲಿ

ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಗೌರವಿಸುವ ಸಹನೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆಗಳಿಂದ ನೋಡುವ ಪುರುಷನಿದ್ದರೆ ಹೆಣ್ಣು ತೋರುವ ಮನೋಸ್ಥೆಯೇ ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದು. ಯಾವುದೇ ಮಹಿಳೆಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರದೇಶ ಅಥವಾ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಡೆದಾಗ ಅಥವಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ನನ್ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಆಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅರ್ಥವಲ್ಲ ಈಗ ನಾನು ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಎಂದಾಗ ಅವರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯವರು “ಅಂದೆ ಏಕೆ ಮಾತಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. “ತೊಟ್ಟಿಲನ್ನು ತೂಗುವ ಕೈ ದೇಶ ಆಳ ಬಲ್ಲದು” ಎನ್ನುವುದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾಗಿ ಸಾಬೀತಾಗಿರುವುದು ಸತ್ಯ. ಅದರಿಂದ ಎಂತಹ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳೇ ಅದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು.

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ವಾದವೇ ಪರಿಹಾರ

ಆಧುನಿಕ ಭಾರತದ ನಿರ್ಮಾತ್ಮ್ಯ, ಶೋಷಿತರ ಧ್ವನಿ, ವಿಶ್ವಜ್ಞಾನಿ, ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸಾಕಾರ ಮೂರ್ತಿ ಡಾ. ಬಿ.ಆರ್.ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಮಹಿಳೆಯರ ಶೋಷಣೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಿದವರು. ಮಹಿಳೆ ಮತ್ತು ಪುರುಷರ ನಡುವಿನ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಲು ಡಾ. ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಹಲವಾರು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಿಳೆಯರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯತೆ ಅತಿಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬಾಬಾ ಸಾಹೇಬರ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಹಿಳೆಯರು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕಿದೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಒಟ್ಟಾರೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವು ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಮಹಿಳೆ ದಾಪುಗಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ದೌರ್ಜನ್ಯ ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದು ಏಳು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದರೂ, ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧವಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ್ದರೂ ಮಹಿಳೆಯರ

ಸಬಲೀಕರಣ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ದಿನಂಪ್ರತಿ ಯಾವುದೇ ಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಮಹಿಳೆ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೇವಲ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಗೊಳಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಹಿಳೆಯರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಗ್ಗಿಹರಿಯಲಾರವು ಅಥವಾ ದೌರ್ಜನ್ಯ ನಿಲ್ಲಲಾರವು. ಬದಲಿಗೆ ಎಲ್ಲರ ಮನದೊಳಗೆ ಮಹಿಳಾ ದೌರ್ಜನ್ಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವ ಮನಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕಿದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಶೋಷಿತರು ರೈತರು ಮಹಿಳೆಯರ ಬದುಕು ಹಸನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

- ಶಂಕರ್‌ರಾವ್ ಚ. ನ. (2018). ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ. ಸಂ.1. ಜೈಭಾರತ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು.
- ಗಾಯತ್ರಿ, ಎನ್. (1991). ಮಹಿಳೆಯರ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ. ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪಬ್ಲಿಷರ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು.
- Betelille, Andre, (1965). Caste, class and power changing patterns of stratification in a Tanjavar village. University of California, Berkely
- Dube, S. C. (1958). Indian village. Rout ledge and Kegan poul, London.
- Ministry of women and child development. (2015). Handbook on Sexual Harassment of women at workplace (prevention, prohibition and redresal) Act 2013. p.3.
- Rouf Ahmad Bhat and Anita Deshpande. (2017). An Overview of Sexual Harassment of Women at Workplace in India: An Analytical Study. International Journal of Innovative Research in Science, Engineering and Technology, Vol.6, No. 7. Pp.14361-14369.
- Srivastava S. C. (2004). Sexual Harassment of Women at Work Place: Law and Policy. Indian Journal of Industrial Relations, Vol. 39, No. 3, pp. 364-390.